

Com cada dia des de feia tres anys el Josep visitava la seva dona, que vivia en una residència de gent gran. Ella patia la malaltia d'Alzheimer. En Josep tan sols havia fallat tres o quatre dies per motius de malaltia. Tothom el coneixia i l'apreciava.

Poc a poc la dona havia anat perdent la memòria, la parla, els moviments i el coneixement de les persones.

El Josep era al seu costat una llarga estona, li parlava i molts cops li tenia la mà agafada.

Un dia el metge responsable de la residència quan en Josep sortia se li va atansar i li digué: Com va Josep?.. cal que tingueu també cura de vos mateix..... potser ja no és necessari que vingueu cada dia... la vostra dona ja fa temps que no us coneix.

El Josep se'l va mirar atentament i amb notable modèstia i convicció li va respondre: *Sí, és cert, ella no em coneix a mi, però jo sí que la conec a ella.*

A la nostra societat sembla que no coneixen gaire a Déu. Hi ha una certa pèrdua de memòria, com un cert Alzheimer religiós. Però, Ell que ens visita cada dia, sí que sap qui som cadascú de nosaltres. Ens coneix.

Senyor que us conegui,

perquè si us conec us estimaré.

Senyor que us estimi,

perquè si us estimo us seguiré.
